

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. október 13.
(vasárnap)**

Szepesy László

HITHEZ IGAZODÓ ÉLET

Énekek: 165,1, 1, 466

Alapige: 2Péter 1,5-8

„Éppen ezért minden igyekezettel azon legyetek, hogy a ti hitetekhez bőségesen adjatok még erényt, az erényhez ismeretet, az ismerethez pedig önuralmat, az önuralomhoz türelmet, a türelemhez kegyességet, a kegyességhez testvériességet, a testvériességhez szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek sem tétlenek, sem gyümölcstelenek a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy az örömhír, amit Jézus Krisztus végzett el értünk, gyermekek szája által is dicsőíttetik, és számukra is megérthető, elfogadható. Köszönjük irgalmadat, hogy Szentlelked által munkálkodsz kicsinyekben, nagyokban egyaránt.

S köszönjük Neked, hogy az elmúlt héten is, ígéreted szerint velünk voltál minden napon. Mindannyiunk állapota és helyzete más és más. Vannak, akik fájdalomtól, betegségtől szenvednek, vannak, akik éppen sikernek örülnek, és vannak, akik családdal tölthették idejüket, és vannak, akik pedig egyedül. De mindvégig igaz maradt ígéreted, hogy nem hagysz el bennünket, tenyereden hordozol, vezetsz, és megőrzöl a hitben.

Köszönjük Neked a gyülekezeti közösséget ezen a mai napon, kérünk a zsoltárossal együtt, ahogy énekeltük is, hogy ébreszd bennünk a vágyat, hogy gyönyörűségünk legyen a Te törvényedben, a Te Igédben, és kérjük azt, hogy hadd lehessünk mi is gyümölcstermőkké azért, mert Te hirdeted

nekünk az ígét, amely átformál bennünket, amely új életre, új cselekedetekre ösztönöz.

Ezért kérjük, hogy így dicsőítsd meg magadat ma is közöttünk, végezd el ezt a munkát bennünk kegyelmedből, Krisztusért.

Ámen.

Igehirdetés

Pál apostol azt mondja a Róma 6,11-ben, hogy nekünk, hívóknak kétféleképpen kellene magunkra gondolnunk: egyrészt olyan emberként, mint akik meghaltak a bűn számára. Egy halott ember nem sokat érzékel a környezetéből, és környezeti hatások sem igen érik őt, azok nincsenek hatásosak rá. Azt mondja az Ige, hogy nekünk is egyre inkább meg kellene halnunk a bűnnek, a bűn kísértését közömbösen kellene fogadnunk, nem szabadna hallgatnunk arra, sem engednünk neki, hanem észrevenni, hogy az rossz, és nem engedni. Másrészt pedig azt mondja ebben a fejezetben az apostol, hogy gondoljunk úgy magunkra, mint akik már nem a saját vágyaik vagy a világ gondolata szerint éljük a megszokott életet, hanem Isten akaratának igyekeznünk megfelelni Jézus Krisztusban. Ez a kettősség: a bűnnek való hátat fordítás, és az Isten akarata szerinti életre való törekvés összetartozik nagyon szorosán, szinte elválaszthatatlanok egymástól. Nem egészséges, ha bármelyiket elhanyagoljuk. Ha csak a bűneinkre koncentrálnunk, akkor egy önmarcangoló, befelé forduló életet fogunk élni, és nem vesszük észre, hogy Isten milyen életre hívott el bennünket: a Neki való engedelmességre, az Ő követésére. Ha viszont csak az Ő követésére koncentrálnunk, és bűneinkről elfeledkezünk, akkor pedig becsapjuk magunkat, és nem vesszük észre, hogy a bűn milyen romboló munkát végez bennünk, hogyan próbál becsapni minket.

Az apostol annyira fontosnak tartotta ezt a két dolgot újból és újból előhozni, hogy leveleiben visszatérő téma ez. Erről beszél a Római levélben, a Galata levélben és az Efézusiakhoz írt levélben is. Ez utóbbiban arról beszél, hogy halottak voltunk saját vágyaink miatt, amikor azt tettük, amit jónak láttunk, de Isten új életben akar járni bennünket, és ennek az életnek célja van. Azt mondja Isten, hogy nem elégedhetünk meg pusztán azzal, hogy most már biztonságban vagyunk a kárhozát veszélyétől, mert Krisztus elrendezte a bűneinket. Ő nem csak erre az öröme váltott meg minket, hanem feladatokat adott nekünk, ezért konkrét célt nevez meg: *„Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk”* (Efézus 2,10). E szerint az igevers szerint tehát konkrét, meghatározott céllal adta nekünk Isten a hitet, az új életet, mégpedig azzal a céllal, hogy Őt kövessük, és az Ő akarata szerint cselekedjünk és éljünk.

A Péter apostol 2. leveléből felolvasott rész ugyanerről szól, ugyanezt erősíti meg. Nem olvastam fel a 4. verset, de ott az apostol ugyanígy a bűntől való elfordulásra buzdít, azt mondja, hogy kerüljük ki „*a romlottságot, amely a kívánságban van e világban*”, tehát az evilági kívánságokat, és küzdünk szívünk bűneivel szemben, igyekezzünk Neki tetsző életet élni. Miután erre felszólít bennünket, ezek után sorolja fel azt a 7 dolgot, amelyek a 8. vers szerint annak gyümölcsei, eredménye, hogy személyes kapcsolatunk lett Jézus Krisztussal, és megismertük Őt. Krisztus ismeretének gyümölcsei, így említi az apostol. Mik ezek? Ezek az erényesség (a jóra való készség, törekvés, Titus 3,8), az ismeret (az Istentől kapott bölcsesség, az Ő megismerése, és a gyakorlati bölcsesség, hogy hogyan éljek), az önuralom (mértékletesség), a türelem, a kegyesség (ami a hit gyakorlati megélése), a testvérek, hívők közötti szeretet, és a felebaráti szeretet. Mivel ezek a versek nem annyira a bűnnek való meghalásról, hanem az Istennek való élésről szólnak, ezért én is erről szeretnék ma szólni: hogyan éljünk hitből Istennek? Mind a 7 jellemvonásról, ami a hívőket jellemezheti, egy igehirdetésben nem lehet érdemben beszélni, ezért most nem ezekre térnék ki bővebben, hanem néhány szempontot néznénk meg, hogy hogyan is értsük ezt a felszólítást, mondhatni Istentől kapott parancsot.

Az első fontos dolog, amit tisztáznunk kell, hogy Péter apostol olyan embereknek írta és mondta el ezt a felszólítást, akik már hitet kaptak, akiket már megmentett, akikre már rátalált Isten, nem pedig a Benne nem hívőknek. Ez már rögtön a levél elején, az 1. versben kiderül, amikor az apostol azt mondja, hogy azoknak ír, akik vele együtt „*drága hitet nyertek*” Krisztusban. Ezt azért emelem most megint ki, mert tisztán kell látnunk és értenünk, hogy mit parancsol meg az apostolon keresztül Isten. Péter nem arra szólít fel bennünket, hogy dolgozzatok keményen, szedjétek össze magatokat, és változtassátok meg saját magatokat azért, hogy megmeneküljétek, azért, hogy üdvösségetek legyen, vagy elmondhassátok, hogy ti jó hívők vagytok. Nem szabja az üdvösség feltételéül ezt a 7 jellemvonást, sőt azt sem mondja, hogy aki ezekre törekszik, az üdvözülni fog. Ellenkezőleg: azt mondja az apostol, hogy mivel már Isten megmentett téged, üdvösséget, hitet nyertél, és Ő mindent odaajándékozott Krisztusban, az Ő ismeretében, minden szükségest, „*ami az életre és kegyességre való*” (3. vers), ezért minden igyekezeteddel azon kellene, hogy legyél, hogy a felsoroltakra törekedjél. Tehát azt mondja az Ige, hogy ne azért akarj ilyen ember lenni, hogy elmondhasd magadról, hogy hívő vagy, vagy hogy ilyen jó hívő vagy, és ezért szeret téged Isten, mert ez önbecsapás. Isten nem azért szeret, amit teszünk, hanem Jézus Krisztusért! Isten azt mondja, hogy ellenkezőleg, más miatt cselekedjél. Mivel bizonyos vagy Isten irántad való szeretetében, és mivel hiszel Őbenne, ezért hálából, Isten szeretetére adott

válaszként törekedj ezekre, és élj Neki. Nem mindegy, hogy melyik kívánság motivál bennünket: annak felismerése, hogy Isten mindennel megajándékozott engem, és én ezért hálából próbálok Neki élni, vagy pedig az önérdek, hogy hívőnek akarok látszani, és nem akarok elkárhozni.

Ez azt is jelenti, hogy az említett 7 tulajdonságnak az alapja a Jézus Krisztusban való hitünk. Ezt azért kell kihangsúlyozni, mert világi filozófusok is sorolnak fel erényeket, amelyekre lehet törekedni. Ismerjük jól Platón, Arisztotelész és sok modern filozófus, mint pl. Kant erénylistáját, van, ami megegyezik a felsorolt 7 dologgal. De nem ugyanaz mégsem, mert az, amiről itt Péter apostol beszél, az minden esetben a hithez, a Jézus Krisztusba vetett bizalmunkhoz kapcsolódik, és abból nő ki. Azaz az én türelmem nem egyszerű emberi türelem, hanem a hitemből következő türelem. Az én szeretetem nem emberi erőlködés mások elfogadására és segítségére, hanem az Istentől kapott szeretetem megélése és annak gyümölcse. Az ismeretem nem pusztán e világi tudás, hanem az Istentől kapott felismerés és lehetőség, hogy igazat adjak Őneki. És sorolhatnánk. A hithez adjatok hozzá – fogalmazza Péter apostol –, mindig a hithez. A Jézus Krisztusban való hit az alapja ennek a 7 jellemvonásnak. Nem lehet elválasztani tőle. Hit nélkül hiába törekszünk krisztusi módon ezekre, nem fogjuk elérni őket, mert Isten hit által akar ilyenekké tenni minket. És mi az az eszköz, amit felhasznál ebben Isten? Jézus Krisztus megismerése. A 2. és 3. versben hangsúlyozza az apostol, hogy azzal, hogy Jézust még jobban megismerjük, válhatunk ilyen emberré. Nem az a feladatunk, hogy a bűneinken szomorkodva a sarokba behúzódjunk, és aztán ott megpróbáljuk jól összeszedni magunkat, és majd megváltozunk önerőből. Azt mondja Isten, hogy az Ő szent Fiát, Jézust kell jobban és alaposabban megismernünk, és ez az ismeret, a Vele való élő kapcsolat az, ami megváltoztat és ilyené tesz bennünket. És ezt hangsúlyozza Péter. Nem győzi ismételni. A 2. versben azt mondja: *„Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében”*. Nem csak úgy, magától, hanem azáltal, hogy megismeritek Jézus Krisztus személyét az Igéből. A 3. versben: *„Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott”*, itt is Krisztuson keresztül. Testvérek, a levél befejező versét többször szoktuk áldásként olvasni: *„növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében”*. Nem véletlenül fejezi be ezzel az apostol. Mert ő egyvalakire akar koncentrálni, fókuszálni: Krisztusra. Őt ismerd meg, és a Vele való élő kapcsolatodban meg fog jelenni az erény, az ismeret, a testvéri szeretet, a felebaráti szeretet, a türelem és a többi. De ehhez Őt kell megismerned, és az Ő ismeretében kell mélyül-

nöd. Tehát nélkülük nem lehet ezekre az erényekre törekedni. Minden nap Krisztust kell keresnünk az Igében ahhoz, hogy eleget tudjunk tenni ennek a felszólításnak, hogy teljes igyekezetet fordítsatok ezekre a dolgokra.

Másodszor úgy kell értenünk ezt az igeszakaszt, hogy az apostol élet-hosszig tartó küzdelemre, fáradozásra, erő kifejtésre hív minket, amikor azt mondja, hogy „*minden igyekezettel azon legyetek*”. Ezzel Isten kizárja az ímmel-ámmal való istenkeresést, azt, hogy néhány naponta néhány perc erejéig elővesszük az Igét, és esetleg elgondolkozunk azon, hogy kicsoda az, aki azon keresztül megszólít és keres minket. Itt elveti azt a gondolkodásmódot, hogy Istennel elég akkor foglalkozni, amikor testvérekkel vagyunk, amikor Bibliát olvasunk, de máskor nem. Az apostol azt mondja, hogy életünk minden egyes napjának minden egyes percében ezekre a jellemvonásokra kell törekedni, „*minden igyekezettel azon legyetek*”, amikor a munkát elvégezni igyekeztek, akkor is ebben legyen ott, hogy így igyekeztek elvégezni a feladatokat. Amikor a családotokkal igyekeztek együtt lenni, gyermekeitekkel játszani, házastársatokat szeretni, rokonaitokkal együtt lenni, ebben az igyekezetben legyen ott ez a szeretet, ez a türelem, és mindaz, ami itt fel van sorolva. A minden igyekezet tehát egyrészt időbeli állandóságot jelent, hogy minden percben, órában ezekre törekszem.

Másrészt pedig annak megélését jelenti, hogy állandóan Isten gyermeke és tanítványa legyek, ne csak akkor, amikor a Bibliát olvasom, igét hallgatok, ne csak itt a testvérek között, hanem akkor is, amikor tárgyaláson veszek részt, amikor kemény fizikai munkát végzek, vagy éppen a szomszédokkal beszélgetek, vagy a boltban bevásárolok, amikor betegség és fájdalom miatt szenvedek, vagy éppen egészséges vagyok és örülök. Minden helyzetben igyekezzek. Krisztus követőjének és tanítványának lenni pont ezért nem könnyű, hanem kihívást jelent. Az ugyanis, hogy tanítványa akarok lenni, megkívánja tőlem azt az önfegyelmet, ami a tanuláshoz kell. A tanuláshoz önfegyelem kell. Azt az önfegyelmet kívánja meg, amivel az a tanítvány, az a diák bír, aki minden más gondolatot és zavaró tényezőt kizárva a tanárára akar figyelni, és valljuk be, ez nem könnyű dolog. Szívünk gondolatai is próbálnak elvonni minket Krisztustól, a körülöttünk történő dolgok is, nem könnyű mindig a Mesterre figyelni. De nemcsak a figyelés a lényeg, hanem az olyan önfegyelem, amely meg is akarja érteni a hallottakat, nem csak bemagolni. Magáénak akarja tudni azt a gondolatot, azt az igazságot, és aszerint igyekszik beépíteni a gondolkozásmódjába. És nemcsak abban a pillanatban, amikor hallja, hanem egész életére nézve meg akarja érteni és el akarja fogadni. És nemcsak elméletben, hanem át akarja ültetni a tanultakat a gyakorlatba, aszerint akar cselekedni és élni. A „*minden igyekezettel azon legyetek*” felszólítás

tehát kizárja, hogy a keresztyénség számunkra – bocsánat a szóért – csupán hobbi legyen, amivel csak időnként, bizonyos helyeken és bizonyos emberek társaságában foglalkozunk. Ez a felszólítás tehát arra mutat rá, hogy nem csupán egy életmód Krisztust követni, hanem a Vele, Jézus Krisztussal való személyes, állandó lelki kapcsolat hit által.

Harmadszor azt mondja az Ige, hogy minden ilyen erőfeszítésünk alapja nem mi magunk vagyunk, nem a mi képességünk és erőnk, hanem az, amit Isten tesz értünk. Mivel ezt nagyon fontos elhinnünk, ezért erre hadd térjek ki bővebben. Az apostol az első 4 versben eléggé világosan értésünkre adja ezt. Ugyanúgy, mint Pál apostol is teszi az Efézus 2,8-9-ben, amikor üdvösségünk alapjáról mondva ezt írja: *„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék”*, ugyanígy Péter apostol is világossá teszi, hogy a hívő ember életében minden ajándék. A 4 versben is szerepel a megajándékozottság gondolata. Az 1. versben ezt mondja: *„Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtartónknak Jézus Krisztusnak igazságában”*. Ez az elnyerés igazából megkapás, mert Isten Jézus Krisztus igazságát nekünk adja, csak mint nyereségre utal az apostol. Itt látható a megajándékozottság gondolata. A 2. versben ugyanez: *„Kegyelem és békeség adassék néktek...”* Adja oda. Ki? Isten. A 3. versben: *„Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyeségre való...”*. Megajándékozott. A 4. vers ugyanez: *„Amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket”*. Az apostol nem telik be ezzel az örömteli gondolattal, hogy Istentől mekkora ajándékot és gazdagságot kapott. Ahogy Pál apostol is azt mondja korábbi életéről, hogy mindent kárnak és szemétnak ítél. Miért? *„Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt.”* Azt próbálja az apostol megértetni velünk, hogy Isten mekkora ajándékot kínál fel és ad oda nekünk. Ez az alapja annak, hogy felszólít minket arra, hogy *„minden igyekezettel azon legyetek”*, hogy ilyen emberekké váljatok, mivel már Isten megajándékozott titeket. Tehát nem mindegy, hogy hogyan gondoljuk, hogy ezek a jellemvonások honnan vannak. Az Ige azt mondja, hogy Istentől kapott ajándékok.

Ezt támasztja alá az is, hogy a felsorolt jellemzőkről más igehelyek úgy beszélnek, mint amik nem állnak hatalmunkban, amikre egymagunk képtelenek vagyunk törekedni, de a Szentlélek gyümölcse, áldása lehet az életünkben. Gondoljunk a Galata 5-ben lévő Lélek gyümölcsére. Többek között ilyet sorol fel ott az apostol, hogy szeretet, mértékletesség és türelem. Mindháromról beszél itt Péter. Vagy gondoljunk a Jakab 1-re, amikor az Istentől jövő bölcsességről beszél. Mit mond? Azt mondja: *„ha valakinek közületek nincs bölcsessége, kérje”*, és bőségesen adatik (Jakab 1,5). Ki a

forrása ezeknek? Ki formál bennünket ilyené? Mi magunkat? Vagy esetleg az Úr ajándéka ez? Tehát a Lélek munkálja ezeket bennünk.

De akkor mégis – mert következik ebből ez a kérdés – mire ez a felszólítás? Miért mondja az apostol, hogy igyekezzetek, és hogy a hithez adjátok ezeket hozzá? Több dolog miatt mondja ezt Péter.

Az első felelet az, hogy a felelősségünket akarja ezzel a felszólítással érzékelteni az apostol, hogy igenis felelősek vagyunk azért, hogy életünket valóban Isten akaratához igazítjuk-e vagy sem. Az ember bűnös szíve miatt nem tud olyan tökéletes lenni, mint Isten, a hívő sem, de felelős azért, hogy törekszik-e erre, és felelős azért, ha egyáltalán nem érdekli ez, és nem törődik vele. A felszólítás a felelősségünkre emlékeztet.

Másodszor a felszólítással Isten utakat jelöl ki, amelyeken vezetni akar bennünket: a szeretet útját, a türelem útját, Isten megismerésének útját, a jó cselekvésének útját, és sorolhatnánk. Megmutatja, hogy milyen emberré akar minket formálni Krisztus megismerése által, hogy ne csak annyit mondjunk, miután Jézusról hallunk, hogy milyen jó volt Ő, hanem hogy az Ő jósága és szeretete hatással legyen ránk, megváltoztasson minket, olyanná tegyen, mint Ő maga, Krisztus képére formáltassunk át. A felsorolt jellemvonások – mondja Péter apostol –, Krisztus ismerete által bennünk is megjelenhetnek, Őhöz hasonlóvá változtat minket a Szentlélek. De ezt Ő teszi, és azért szólít fel minket erre, hogy lássuk, hogy ez az út, amerre nekem is tudatosan törekednem kell.

Harmadszor ez a felszólítás, hogy ezekre törekedjünk, bár nem jelenti azt, hogy magunktól ilyenek tudunk lenni, de arra mutat rá, hogy valamit mégis tudunk tenni ezekért. Mit? Gondoljuk végig: halljuk ezt a felszólítást, mit teszünk? Megpróbálunk eszerint élni, és ezekre figyelni. És mit fogunk tapasztalni a hétköznapiakban? Bukások sorozatát, azt, hogy türelmetlenek voltunk, szeretetlenek voltunk a testvéreinkkel, szeretetlenek voltunk a családtagjainkkal, nem törekedtünk Krisztust jobban megismereni, és sorolhatnánk. És a bukás után? A bukások közepette mit jelent ez a felszólítás? Nagy igát és elhordozhatatlan terhet, ami gyötör bennünket, mert törekszünk, de nem megy, és ez egyre inkább nyomaszt bennünket? Tényleg ez az útja, hogy össze kell szednem magamat, és majd valahogy előre jutok, aztán megint elbukok, és megint? Testvérek, ennek a folyamatnak az szokott a vége lenni, hogy belefáradunk a küzdelembe, és vagy beletörődünk abba, hogy nem tudunk ilyené lenni, vagy egyenesen azt mondjuk, hogy lehetetlent kér tőlünk Isten, ezt nem várja el tőlem, és akkor megmásítjuk az Ige üzenetét. Vagy pedig önbecsapásba menekülünk, és azt mondjuk, hogy jó az, ahogy vagyok, nem kell semmilyen változás a jellememben, az életemben, megelégedhetek azzal, akivé váltam a mai nappal, és nem kell azon gondolkoznom, hogy juthatok előrébb a türelem-

ben, szeretetben és a többi dologban. Vagy esetleg a képmutatásba menekülünk? Kifelé azt mutatjuk, hogy ilyenek vagyunk, de legbelül látjuk, és velünk együtt a családtagjaink, szeretteink, akik közel állnak hozzánk, látják, hogy valójában nem ez a helyzet? Az apostol gondolatmenete egy harmadik útra mutat rá. Mivel kezdi a gondolatmenetet? Azzal, hogy Isten minden szükségessel megajándékoz minket az életre. Adott egy isteni cselekvés, hogy Ő odaadta és odaadja. És ezek után van az, hogy törekedj rá. Látszólag ellentmond a kettő: amit már megkaptam, arra hogy törekedjek? De az apostol mégis azt mondja, hogy ez az út, mert a megoldás az, hogy az ember, miközben törekszik – nem csak, amikor elbukik, hanem minden egyes nap – az Úrtól kéri el ajándékba ezeket a dolgokat. Azaz rámutat az apostol, hogy Isten a forrás, de törekedj, és a törekvés közben ne feledkezz el a leglényegesebből: elkérni attól, akitől ezt megkaphatod. Könnyöröggel Istenhez ezekért. Tehát Péter felszólítása egyenesen Istenhez irányít minket, hogy Őtől kérjük és várjuk ezeket, nem ölbe tett kézzel, hanem minden igyekezettel törekedni ezekre. Nem mindegy, Testvérek, hogy összeroppanunk a próbálkozások alatt, vagy észrevesszük, hogy van egy bőkezű Atya, aki az áldásait ránk árasztja, akihez rohanhatunk kérni. Uram, ma olyan sok teendőm lesz, adj türelmet nekem. Add, hogy a szeretetről ne feledkezsem meg a döntéseimben. És a többi.

Negyedszer: az a kérdés, hogy Isten hogyan adja ezeket az áldásokat oda nekünk? Sokan úgy gondolják, hogy ez a 7 jellemvonás egymásból következik, azaz fontos a sorrend, ahogyan az apostol leírja, mert az egyes jellemvonások az előzőekből származnak. E szerint a nézet szerint tehát az erényből következik az ismeret (a jó cselekvésre való törekvésből az ismeret), az ismeretből a mértékletesség, a mértékletességből a tűrés, és így tovább. Csak az a baj, hogy ezt a nézetet nem lehet fenntartani a Biblia alapján, mert más igeversek ellent mondanak ennek. Például a kegyesség, a hit gyakorlati megélése, az istenfélelem nem a türelemből ered. A világban hány olyan embert látunk, akinek megadatott a türelem, de Istenben egyáltalán nem hisz. Vagy gondoljunk arra, hogy az ismeretnek, a bölcsességnek eszerint a péteri szakasz szerint a jó cselekvésből kellene származnia. De hát Salamon nem azt mondja, hogy „*a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme*”? Tehát nem egymásból származó erények ezek, nem egy láncszorozat, nem sorban helyezkednek el ezek az erények, nem lépcsőfokokként következnek egymás után, hanem egyenlőképpen fontos lelki tulajdonságok, amelyeket összeköt egy valami: a Krisztusba vetett hit. Ez nem egy lánc, mert középen van a hit, és ahhoz kell odaadni ezeket, odarakni. Károli azt a kifejezést használja, hogy „*a ti hitetek mellé ragasszatok*”, azt mondja, hogy szorosán kötődjenek ezek a ti hitetekhez a ti életetekben. Nem azt mondja, hogy legyen a hited, és legyen a jó cselekedeted, és a ket-

tőnek semmi köze ne legyen egymáshoz, hanem azt mondja, hogy ragaszszátok egymáshoz: a jócselekedeteitek a hitetekből következzenek. A türelem ne legyen külön a ti hitetektől, hanem mivel tudod, hogy mennyire hosszútűró a te mennyei Atyád, ezzel a hosszútűréssel tórd te is, amit ellened elkövetnek, és legyél türelmes a másik felé. Ne emberi módon, függetlenül a te hitedtől, próbálj szeretni, hanem a te hitedből, hogy Isten végtelesen nagy irgalmával szeret téged, származzon a testvéred és a felebarátod iránti szeretet. Összeragasztani, ahogy Károli mondja: ragaszszátok a ti hitetekhez ilyeneket, mert összefüggenek.

Ez pedig azt a kérdést teszi fel nekünk, hogy vajon életünk és személyiségünk hitünkhöz igazodik-e? Mert az apostol szerint hitünkkel össze kell egyeztetni ezeket a jellemvonásokat. Másik oldalról is hadd tegyem fel a kérdést: vajon jellemvonásainkat vizsgálva, magunkat, személyiségünket górcső alá véve, és azok, akik minket ismernek, meg fogják látni bennünk a Jézus Krisztusban való hitet, hogy igazából ismerjük Őt? Vagy azt az elentmondást fogják felfedezni, hogy ez a szájával beszél örömhírről, evangéliumról, és Istenhez térésre hív, de közben türelme, szeretete és cselekedetei mást tükröznek? Testvérek, én ezt most nem magas lóról akarom mondani, mindannyian elbukunk, és magamban is tapasztalom, hogy ez milyen iszonyatos harc. De ezt a kérdést akkor is fel kell tennünk, ha fájó, mert itt a tét nem kevesebb annál, mint hogy helyesen ismerjük-e Krisztust. Mert azt mondja az apostol: Krisztus ismeretének gyümölcsei ezek. Mert ha nem következik az ezekre a jellemvonásokra való törekvés az életünkben, az azt jelenti, hogy nem ismerjük Istent igazán, és erre a veszélyre Pál apostol is felhívja a figyelmet. Beszél arról, hogy mit tettek, és ezzel folytatja az apostol: *„Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust, Ha ugyan Őt megértettétek és Őbenne megtanítottatok, úgy amint az igazság a Jézusban”*. Mire hivatkozik? Hogy az életetek nem azt tükrözi, amit tanultatok, amit megismertetek Krisztus felől. Ezért ismét felszólítja a gyülekezetet: *Megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, És felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben”* (Efézus 4,20-21.23-24).

Még egyszer hangsúlyoznám, amit korábban mondtam, hogy ezek a jellemvonások nem üdvözítenek senkit, de nem mehetünk csak úgy el Péter apostol felszólítása és figyelmeztetése mellett, amit a 8. versben olvassunk: *„Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek sem tétlenek, sem gyümölcstelenek a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésében.”* Azaz akkor nem csak értelmileg ismeritek meg Krisztust, hanem hatással lesz a szívetekre, a személyiségetekre, az egész életetekre, hogy ki Ő, és az, amit Róla megtudtatok, elhittetek, titeket magatokat változtat meg. Itt tehát a tét az, hogy jól ismerjük-e Krisztust, úgy, ahogyan Ő ma-

gát nekünk kijelentette az Igében, és hogy valóban átformál-e bennünket ez az ismeret. Egyébként János apostol is erről beszél: *„Szeretteim, szeres-
sük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az
Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg az
Istent; mert az Isten szeretet”* (1János 4,7-8). Hogyan ismerjük mi Jézust?
És mit mutat az életünk? Krisztusban való hitünk tehát nem állhat csu-
paszon önmagában, hanem – ahogyan Péter apostol mondja – feldíszítik
ezt a hitet a következők: a jóra való törekvés, Isten ismerete, a Tőle
való bölcsesség, az önuralom (mértékletesség), a türelem, a kegyesség, a
testvéri szeretet, és a felebaráti szeretet. Gyakran beszélünk arról, és imád-
ságban is kérjük, hogy Isten tegye gyümölcsözővé igéjét a mi életünket,
de nem mindig tudnánk megmondani konkrétan, hogy mi az a gyümölcs.
Itt Péter apostol rámutat nagy felkiáltójellel: Krisztus ismeretének ezek a
gyümölcsői. Itt vannak. Hogy állsz ezzel, Testvér? Az életedben mások ré-
szesülnek ezekben a gyümölcsökben: a szeretettedben, a türelmedben, és
a többiben? Isten felszólít minket, mert Ő mindent megadott, ami nekünk
az életre és kegyességre szükséges. Az a kérdés, hogy elhisszük-e ezt? És
elhisszük-e, hogy Krisztus ismerete ennyire fontos az életünkben, és az ál-
tal változtat meg, és juttat előrébb az életben, a hitben? Nem azért, hogy
összeszedem magam. Mit mond a 8. versben? *„Mert ha ezek megvannak
és gyarapodnak bennetek”,* azzal arányosan gyarapodnak, amilyen ará-
nyosan ismered Krisztust. Nem a tökéletességet várja el Isten, hanem azt,
hogy hálából feleljünk Neki mindarra a sok ajándékra, és mindarra, amit
Krisztus tett értünk, és ez a hálánk mutakozzék meg ebben a törekvésben.
Kívánom azt mindannyiunknak, adja meg az Úr, hogy minden igyekezet-
tel azon legyünk, hogy hitünkhöz bőségesen adjunk erényt, ismeretet, ön-
uralmat, türelmet, kegyességet, testvéri és felebaráti szeretetet, azért, hogy
ezek gyarapodva bennünk megteremje bennünk Jézus Krisztus ismerete
az Őt dicsőítő gyümölcsöt, és hogy a világ ne csak szavainkból, hanem a
személyünkből meglássa azt, hogy Krisztus az Ő tanítványaivá tett ben-
nünket, és meglássa a Megváltót magát, hogy Hozzá térjen.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, mennyei Édesatyánk, mert nagy a Te
irgalmad, és felfoghatatlan számunkra a Te szereteted, mert olyan bősé-
gesen árasztod ki ránk. Köszönjük Neked, hogy az Igében elénk adtad, hogy
mennyi mindennel, igazából minden szükségessel Te ajándékozol meg
bennünket.

Bocsásd meg, amikor ezt nem hisszük. Bocsásd meg, amikor azt hisz-
szük, hogy rajtunk állnak a dolgok, de ugyanakkor kérünk, hogy ahogy az
Igében egyszerre áll meg, hogy Te megajándékozol bennünket, és egy-

szerre fel is szólítasz az igyekezetre, úgy a mi életünkben is ez így legyen, higgyük el, hogy minden Tőled van, és indítson bennünket ez a hála mind-ezekre a dolgokra való törekvésre, igyekezetre. Bocsásd meg nekünk, amikor nem pusztán ezekről feledkeztünk el, hanem az ellenkezőjéről tettünk bizonyosságot: türelmetlenek, szeretetlenek voltunk, önzőek, nem a jót cselekedtük, mert ezekben nem csak Ellened vétkeztünk, hanem mivel gyermekeid vagyunk, ezért az evangéliumról tettünk rossz bizonyosságot.

De köszönjük, hogy nagyobb a Te irgalmad és szabadításod, mint a mi bűnünk, és köszönjük, hogy gyarapítani tudod bennünk mindezeket az áldásokat, jellemvonásokat. Kérünk Téged, hogy tedd meg ezt a Te dicsőségére egyen-egyenként mindannyiunk szívében, életében.

De gyülekezetünkért és egyházunkért is könyörgünk. Add, hogy Krisztus ismerete legyen a legelső számunkra, ezért kérünk, hogy ebben mélyíts el, és vigyél előrébb minket.

Kérünk Téged, hogy áldj meg bennünket minden helyzetben. Hadd könyörögjünk beteg testvéreinkért. Különösen is, akik halál előtt állnak, kérünk, Te legyél az ő vigaszuk, támaszuk, reménységük, mert Te adod nemcsak a bűnbocsánatot, hanem az örök élet reménységét is.

Áldj meg bennünket munkahelyünkön, családjunkban, iskolában egyaránt. És kérünk, hogy áldd meg magyar népünket is. Hadd hangozzék el az evangélium, a Hozzád hívó szó, és kérjük, add, hogy minél többen Hozzád térhessenek. De könyörgünk a mai választásokért is, minden uralom Neked adatott mennyen és földön, Krisztus, ezt egyértelművé titted, és Te vagy az, aki hatalmasokat taszítasz le, és alacsonyakat emelsz fel, Te vagy az, aki hatalmat adsz, kérünk, hogy „*legyen meg a Te akaratod*” a mai nap során is.

Könyörgünk, hogy hadd tekintsünk minden nap ígéretedre, hogy ve-lünk vagy addig, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy éppen magad mellé nem veszel személyesen bennünket.

Köszönjük, hogy reménységünk lehet a halállal szemben, mert Hozzád való menetelt jelent, a Veled való személyes találkozást szemtől szembe. Köszönjük, hogy addig is megőrzöl bennünket ebben a reménységben, hitben, és a bennünk elkezdett munkát elvégzed ama napig.

Legyen ezért is áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

466. ének

Mason Lowell, 1792—1872.

Rád te-kint már hi-tem, Meg-vál-tóm,
 Is-te-nem, A Gol-go-tán: Halld kö-nyör-
 gé-se-met, És vedd el vét-ke-met;
 Mos-tan-tól hadd le-gyek Ti-ed csu-pán.

2. Szívemet töltse be Kegyelmed ereje Buzgósággal! Meghaltál érettem; Add: szívem s életem Teérted égessen, Forró lánggal!

3. Ha elfog útamon Félelem s fájdalom: Fogd kezemet! Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet: Tévelygésben ne hagyj Én lelkemet!

4. Éltem ha fogyva-fogy, És a halál ahogy Jön már felém: Megváltóm, ments te meg Kétségtől engemet, Nálad hogy üdvömet Meglássam én.

Palmer Ray, 1808—1887.